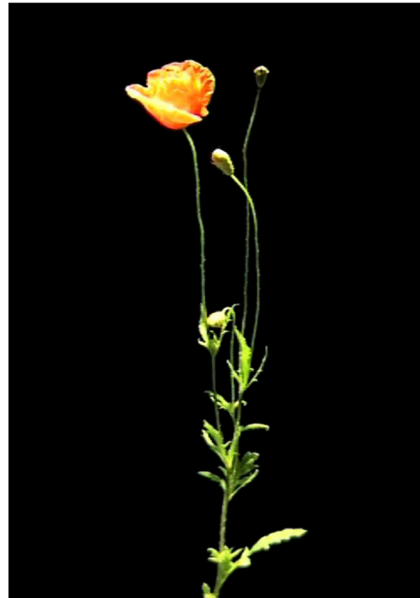

Marjan Laaper

nieuw werk

van 13.10 t/m 10.11.2007, opening op zaterdag 13 oktober van 17.00 tot 19.00 uur

Marjan Laaper heeft een voorkeur voor het filmen van dingen die over het algemeen gemakkelijk aan onze aandacht ontsnappen. Haar videoprojecties verwijzen vaak op symbolische wijze naar de universele aspecten van het menselijke bestaan. Zo maakte ze begin dit jaar op de zolder van het Stedelijk Museum Schiedam een tentoonstelling die een soort rondgang door een levensloop vormde. Van het scherpe close-up beeld van een slapende baby tot aan de vage, verdwijnende beelden die herinneren aan overleden personen of vervlogen tijden. En in haar vorige solo bij Van Wijngaarden Hakkens (2003) toonde ze een groot aantal videoprojecties die op hedendaagse parabels lijken. De toeschouwer werd uitgenodigd om het doen en laten van de dieren in het werk als metaforen voor het eigen handelen te begrijpen.

klaproos, 2007
videostill

In het recente werk van Marjan Laaper spelen planten de hoofdrol, terwijl mens en dier afwezig zijn. Centraal in de tentoonstelling staat een werk dat geen videowerk is maar een geluidssculptuur (zonder titel, 2007). Vier grote bronzen bladeren - van de Groot Hoefbladplant - liggen verspreid op lage witte kisten. Uit de stengels van de bladeren stromen dunne koperen draden die bij aanraking of luchtverplaatsing klanken produceren. Op de vloer in het midden komen de draden in een kluwe bijeen. Het is alsof de kunstenaar de bladeren met wortel en al uit de grond heeft getrokken om het intredende proces van ontbinding stop te zetten en ze vervolgens tot de klankkast van een raadselachtig instrument te maken.

De sculptuur is verwant aan het videowerk *Fluisterpopulier* (2007), bestaande uit een dubbele projectie met geluid. Het beeld toont de gebladerde takken van een fluister- of ratelpopulier die in de wind bewegen. Het geluid dat de bladeren produceren is door de kunstenaar bewerkt tot een akoestische compositie die aanzwelt en afneemt.

Naast deze dubbelpresentatie omvat de tentoonstelling meerdere video's die close-ups tonen van planten als de klaproos en de distel. Op het eerste gezicht lijken deze werken op videostills, maar wie langer kijkt ziet dat de planten naar het licht toe groeien, dat ze door insecten bewoond of gegeten worden of dat ze gebukt gaan onder het gewicht van hun eigen knoppen.

Het zijn summier bewegende, hedendaagse varianten op het bloemstillevens, die door de belichting aan het clair-obscur van de 16de en 17de eeuwse schilderkunst doen denken. En evenals in het traditionele bloemstillevens ligt de symbolische kracht van deze projecties zowel voor de hand (schoonheid, zuiverheid, sterfelijkheid) als verscholen in de specifieke eigenschappen van de gefilmde planten. De klaproos heeft uiterst fragiele bloemen die, eenmaal geplukt, onmiddellijk verwelken. Tegelijkertijd is het een pioniersplant waarvan de zaden na jaren alsnog kunnen ontkiemen, bij voorkeur op nieuw beschikbaar gekomen grond. En van de fluisterpopulier werd vroeger gezegd dat het een sprekende boom was die de goede verstaander de toekomst kon voorspellen. Marjan Laaper maakt intuïtief én doordacht gebruik van de metaforische potentie van haar onderwerpen, waardoor de inhoudelijke rijkdom van het werk geeft zich slechts geleidelijk prijsgeeft.

Voor meer informatie of beeldmateriaal kunt u contact opnemen:
mail: info@vanwijngaardenhakkens.nl